

FÉLKOMFORTOS MAGÁNPOKOL

KÁNTÁS BALÁZS VERSEI

Szemed helyén két kavics.

Nem sírsz –: nem könnyeznek.

Sem sirámot, sem imát

nem mondasz –: ezeknek?

Hátradólsz egy kocsmaszéken.

Rágódsz –: sörkortyokon.

Nehezen nyelsz, vagy távozol,

ez az új –: otthonod.

Eszmetolvaj fél-Istennel

üldögélsz,

egy bizonytalan körvonalú

asztal körül.

Haláltól,

egyéb patetikus

baromságoktól

mentes a fémes levegő.

Bizonyára meghívna,

még valamire,

ha eldobod világnézetedet,

meg egyéb haszontalan

ócskaságaidat.

Fürdőzöl,

félkomfortos magánpokol
csempézetlen medencéjében.

Néha alámerülsz,
de azért alapvetően
(még) kényelmesen lebegsz.

Önáltatón magyarázol,
célközönséged
shoppingolni ment
néhány órára.

Merülj el
(magadban), végre,
hátha megtalálod
maradék aprópénzed.

Létszámleépített,

leszázalékolt Orpheuszként
kántálsz betontárnákban

: a szabadságról

A hang persze
valahogyan felkúszik, oda,
az áhított felszínre.

A postás buzgón
hozza le hozzád a csekket
a csendháborítási bírságról.

Életdarabjaidat

egy sporttáskába
gyömöszölöd —:
nem sok maradt már
a korábbi, szétesés előtti
létállapotból,
válladon a táskával,
betonlábakon
lépegetsz,
nem nyílnak ki
a vélt jobb-létek ajtói
ma sem,
nem nyílnak ki.

